

Ânu Yaşamak

Bünyamin ZİLE

Yaşadığım her an kitabımın bir sayfasıdır bazen, bazense bir paragrafı. Geçmişe takılıp kalmam ben. Gelecekse daha gelmedi. İçinde bulunduğum anı yaşamaya bakarım. Güzelliklerim bu andadır. Sorunlarımın çözümü için gereken ipuçlarını da bu anda bulurum. Yaşamımın noktalandığı an kitabımın da tamamlandığı an olacaktır. Hayat kitabımı yazmaya devam ediyorum ben.

Kelebeğin kitabı iki günde yazılır. Bir kelebek önce eş arar, çiftleşir. Erkek kelebeğinse yaşamı oracıkta bitirir. Diğerrinin yaşam serüveni daha bitmemiştir. Soyunun devamı için en uygun çiçeği ya da bitkiyi bulur yumurtlar. Sonra yaşlanmaya başlar, onun kitabı da iki günde yazılır. Bazense bir günde... Bu süre bir kelebek için çok uzun yaşam diliminin ifadesidir belki de. Ama aynı zamanda koskoca bir hayatın anlamı değil midir bir gün? Göreceli bir ömrün yaşı değil niteliğidir önemli olan.

İnsan olarak benim yaşam serüvenimde bir kelebeğe benzer aslında. Doğduğum günden öleceğim güne kadar tıpkı kelebeğinki gibi koskoca bir günle ifade edilmez mi? Bir canlı olarak ikimizin de yapması gereken görevleri ve sorumlulukları var elbet.

Ama bir insan olarak kelebekten ayıran başka niteliklerim de var benim. Aklım, inançlarım var benim. Sevinçlerim, üzüntülerim var benim. Gülerim, ağlarım ben. Severim, âşık olurum ben.

Acaba kelekler de güler, ağlar mı? Sever, âşık olur mu? Bilmiyorum keleklerin de dini var mıdır? Tanrıya inanmayanları olur mu? Ya cennetleri cehennemleri...

Doktor bir günüm kaldığını söylüyor. Ne fark eder? Koskoca bir yaşamda; bir gün sonunda bitmeyecek mi? Koskoca bir yaşamda bir gün sayılmaz mı sonunda? Farkım koskoca bir yaşamın bütün gereklerini bir kelebek gibi bir güne sığdıracak kadar maharetli olmayışımdır. Niteliğim ve kaderimse bu, neden üzüldüm, endişeye düşeyim ki?

Yaşam bir süreç midir? Yaşanılan an mıdır? Ne olduğu konusunda kuşkularım var benim. "Hayat etli butlu bir ata binmektir... Bir elmayı dişlemektir, düşlemek değil" diyen Hüseyin ÖZBAY'ın ironisi kadar somut mudur? Yoksa düşlediği bir elmayı tuvale dökmeyi tasarlayan ressamınki kadar soyut mudur? Kuşkularım var benim.

Akşama ölecekmişim. Öyle söylüyor doktor bey. Elbette o elmayı dişleyeceğim. Ama dişlemeden önce düşleyeceğim de.

Üzüleceğimi sanıyorsan yanılıyorsun doktorum. Kelebek koskoca bir yaşamının bütün nüvelerini bir güne sığdırabiliyorsa bir gün çok uzun bir zaman dilimidir. Tabii ki ben kelebek değilim!

Nesneleri dişlemek için kısa bir zaman dilimidir belki bir gün. Ama ben dişlenecek bütün nesnelere zamanında dişledim! Kısa günümde dişlenecek nesnelere düşlemek. Zihnimde yeni ufuklar açmak, son günümde hayatın soyut tarafını yaşamak, ufukların griliğinde kaybolmak isterim!

Dünyaya bir daha gelmeyeceğime göre limana yanaşan Yahya Kemal'in "Sessiz Gemisi"ne binmeye saatler kalmışken, bu dünyadan zevk almaya devam etmeliyim. Gülerek binmeliyim o gemiye. Birilerinin itmesiyle değil kendi isteğimle.

*Artık demir almak günü gelmişse zamandan
Mechûle giden bir gemi kalkar bu limandan
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.
diye boşuna mı yazmıştı Yahya Kemal?*

Kalan her saniyemin, her salisemin, yaşanacak en son anımın zevkini almalyım. Somut ya da soyut ne fark eder ki? Sonra da bir cengaver gibi, yaşam savaşını kazanan bir muzaffer komutan olarak o gemiye kendi isteğimle binmesini bilmeliyim zamanı geldiğinde...

Başka diyarlara gideceğime, bir başka boyuta geçeceğime göre korkmadan, düşünmeden yaşamak... Normal

bir günümü yaşar gibi yaşamak! Sonra bir şey hissettirmeden babam gibi ayakta veda etmek isterim.

Kevser Irmağının kenarındaki bahçelerde ne kadar güzel dişlenecek meyveler vardır kim bilir? Bu meyveleri dişlemek için düşlemek yeterdi üstelik. Orada soyut ve somut varlık âlemi, iç içe girmiş, birbirini peçelemiş! Hem ölüm, ne kadar albenili, davetkar ve lütufkardır buradan.

*"Gidenin her biri memnun ki yerinden,
Bir çok seneler geçti dönen yok seferinden"*

Tıpkı Yahya Kemal'in söylediği gibi gidenler memnun! Ölüm davetkar! Kalanlarsa elemli.

Düşlediği elmayı anında dişleyebilenler bu seferden hiç döner mi?

Ölüme kafa tutmayı, onunla dalga geçmeyi bilmeli insan. Mevlana gibi sevgiliye kavuşmak için ölümü dört gözle beklemeyi de. Büyük Şeb-i Arûs heyecanı yaşamalı her insan.

Bazen kazananlar kaybeder bu dünyada, bazense kaybedenler kazanır... Tıpkı ölüme kafa tutmayı bilenler, ona gülümseyerek gidenler gibi. Kendi içinde garip bir diyalektiktir hayat, içinde nice anlamların saklı olduğu gelişmelerin ve tereddütlerin âhengidir.

Seni elemlemlerle rıhtımda bırakmayı, sevgilime kavuşmayı ne çok istiyorum ah bir bilsen...

Bir günüm kalmış, ölecekmişim!

Doktor öyle söylüyor.

Söylesin, hazırım ben...

